

[Finansministeren]

digt, at staten giver øgede tilskud til kommunerne, hvad der jo vil føre til øgede statslige udgifter og vel dermed også øgede statslige skatter, altså stort set næsten en dobbelt skatteforhøjelse.

Hr. Klaus Hækkerup har ikke sagt det helt så klart, men næsten. Hr. Klaus Hækkerup har i hvert fald været inde på, at Socialdemokratiet sagtens kunne se en situation for sig, hvor kommuneskatterne måtte stige, samtidig med at hr. Klaus Hækkerup appellerer om, at der bliver givet øgede statslige tilskud til kommunerne. De øgede statslige tilskud til kommunerne fører til øgede statslige udgifter, og det fører altså også til øget statsskat. Altså næsten det samme synspunkt: Skatten skal op begge steder, hvis vi skal løse problemerne.

Regeringen har en anden indfaldsvinkel til det. Regeringen mener faktisk, at vi må forsøge at finde løsninger, hvor vi kan klare problemerne gennem omprioriteringer, nyudvikling, nye metoder, nye løsninger, der gør, at vi kan leve op til Folketingets hensigter, således som de er erklæret i de vedtagne dagsordener, uden at forøge skattetrykket hverken i stat eller i kommuner. Det er en vanskelig opgave, men det er altså den opgave, vi gennem forhandling gerne vil nå frem til en løsning på.

Jeg har ikke anledning til i øvrigt at kommentere indlæggene fra ordførerne for de partier, der støtter den dagsorden, der bliver vedtaget, men jeg kan via mit citat fra KL's forhandlingsoplæg bekræfte over for hr. Glønborg, at regeringens ministre ikke alene har læst KL's forhandlingsoplæg. Jeg vil også gerne bekræfte, at vi tager KL's beskrivelse af situationen alvorligt.

Vi vurderer sammen med KL, at det er en vanskelig opgave, vi står over for. Vi vil alligevel prøve på at finde et forhandlingsresultat. Vi tror, en forhandlingsløsning mellem regeringen og KL og mellem regeringen og Amtsrådsforeningen er det, som kommunalbestyrelserne, amtsrådene og borgerne i de enkelte kommuner og amter er bedst tjent med.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt tage udgangspunkt i det, som ministeren sagde næsten til slut om spørgsmålet om de informationer, der tilgår Folketinget om udviklingen både i den statslige og den kommunale økonomi. Det er min opfattelse, at de er

for ringe. Det har undret mig som folketingsmedlem, hvor langt der er imellem de informationer, man får her i Folketinget om den løbende udvikling i økonomien.

Da jeg var borgmester, fik jeg hver måned en udskrift, der viste, hvordan den økonomiske situation for min kommune var. Den blev forelagt for økonomiudvalget og byrådet, så snart jeg fandt anledning til at gribe ind. Men en sådan præcis opfølgning, en sådan præcis styring, findes åbenbart ikke i Folketinget.

Det var med udgangspunkt i den, at jeg kom med bemærkningerne om, at vi, ikke bare på det statslige område, hvor det ser ringe ud i forvejen, men også for det kommunale område, der jo som udgiftsområde dækker ca. halvdelen af de offentlige udgifter, burde have de tilsvarende oplysninger. Jeg tror, det er en forudsætning for, at vi kan få den balance i økonomien, der gør, at vi på lang sigt kan leve i et samfund, hvor vi både har lav inflation og fuld beskæftigelse, at vi kan få en mere præcis styring af den samlede offentlige økonomi.

Men jeg forstår på finansministerens udtalelser, at sådanne strukturelle overvejelser om, hvordan vi kan sigte på at løse de problemer, vi har i Danmark – ikke bare til næste år, men i lidt længere perspektiv – overhovedet ikke indgår i regeringens overvejelser.

Jeg vil også konstatere, at jeg ikke fik svar på mit spørgsmål til finansministeren. Jeg spurgte, om en vedtagelse af regeringens dagsorden betød, at der ikke er skattestigningsmulighed i kommunerne. Det kunne besvares med et ja eller nej. Jeg fik nogle hensigtserklæringer fra statsministeren om, hvad man ville, og hvad man ikke ville, men ikke noget præcist om, hvad dagsordensforslaget egentlig indeholder.

Finansministeren erkendte – og det gjorde han et par gange – i sit indlæg, at der er et finansieringsproblem i kommunerne, der skal løses. Vi ved stadig væk ikke noget om, hvor stort det er. Vi ved heller ikke noget om, hvordan det skal løses. Der blev sagt »omprioritering« og »nye metoder« og den slags – finansministeren var dog så skånsom ikke at nævne folkeskolen, som jo næppe heller kan bidrage med særlig meget til at løse problemerne – men alt sammen uden at der skulle ske en forøgelse af skattetrykket, understregede finansministeren.

Hvad er der så tilbage? Er der så ikke kun tilbage, at staten går ind og giver kommunerne et